

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 43 • Seria II • Nr. 679 • Miercuri 28 decembrie 1960 • 8 pagini — 15 bani

La mulți ani!

1961

PUTERNICĂ, LIBERĂ, PE SOARTĂ STĂPÎNĂ

La 30 decembrie, în ajunul preluării statetei de către noul an, 1961, poporul nostru sărbătorește, cu inima plină de dragoste și bucurie, cea de-a 13-a aniversare a instaurării Republicii Populare Române. Dată memorabilă, înscrisă cu litere de aur în calendarul marilor noastre sărbători, proclamarea Republicii Populare, consecință firească a actului istoric de la 23 August 1944, a constituit o încununare a luptei glorioase îndelungate dusă de poporul român pentru libertate și independență națională, pentru răsturnarea puterii despotice a claselor exploatare în frunte cu monarhia și pentru instaurarea orânduirii noi, socialiste.

În cei 13 ani care au trecut de la statoinicirea republicii, oamenii muncii de la orașe și sate, în frunte cu clasa muncitoare, sub conducerea înțeleaptă a partidului au reușit să realizeze succese hotărâtoare în opera vastă a construcției socialiste. Conștient că este singurul stăpîn al bogățiilor țării și că muncește pentru binele său propriu, poporul nostru eliberat de exploatare și-a consacrat nepuizabila sa forță creatoare, talentul și capacitatea sa înfăptuirii politicii partidului care se caracterizează prin ofensiva neîntreruptă a socialismului, înfăptuirea consecventă a industrializării țării, a transformării socialiste a agriculturii, a revoluției culturale. Din an în an au crescut impetuos forțele de producție ale țării, iar relațiile de producție socialiste s-au lărgit și consolidat în toate ramurile economiei naționale. Planul de producție pe anii 1956—1960 a fost îndeplinit în patru ani, în loc de cinci, la o serie de produse principale (îndeosebi remarcându-se faptul că sarcinile construcției de mașini au fost realizate cu un an mai devreme), iar planul de 10 ani de electrificare a țării, aprobat de plenara Comitetului Central al partidului din octombrie 1950, a fost realizat și depășit.

Totodată cooperativizarea agriculturii este în linia generală înfăptuită, iar prin lichidarea chiaburimii, ultima clasă exploatare, s-a pus capăt pentru totdeauna în țara noastră exploatarea omului de către om.

Oamenii muncii au primit cu fierbinte entuziasm aprecierea cuprinsă în raportul prezentat de tovarășul Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al partidului, în care se arată că economia noastră socialistă cuprinde astăzi întreaga industrie, transporturile, comerțul, sistemul financiar și de credit, iar în agricultură peste patru cincimi din suprafața arabilă și din numărul familiilor țărănești. Crearea bazei economice a socialismului în R.P.R. constituie o măreață victorie istorică a eroicele noastre clase muncitoare, a țărănimii și intelectualității.

România era renumită în trecut prin crunta înapoiere economică în care a ținut-o regimul burgeois-moșieresc, prin situația ei de semicolonie jefuită de monopurile străine, în cîrdășie cu capitaliștii și moșierii autohtoni; era renumită prin mizeria și înfometarea cronică a populației, prin procentele record de analfabetism, boli sociale, mortalitate infantilă. Reprezentative pentru România de altădată erau opaițul și plugul de lemn, biciul vătafului și zidurile temnițelor.

În anii puterii populare față țării, ca și structura

(Continuare în pag. a 2-a)

1947 30 DECEMBRIE 1960

CONSTITUIREA CONSILIULUI CENTRAL AL FRONTULUI DEMOCRAȚIEI POPULARE

Sîmbătă la amiază, la Palatul R. P. Romine, a avut loc adunarea de constituire a Consiliului Central al Frontului Democrației Populare, în vederea viitoarelor alegeri pentru Marea Adunare Națională și sfaturile populare.

La adunare au participat reprezentanții P.M.R. în Consiliul Central al F.D.P., reprezentanții ai organizațiilor obștești, desemnați de conducerea acestora, ai vieții culturale-științifice a țării și alte personalități.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a făcut o expunere asupra sarcinilor Frontului Democrației Populare în viitoarele alegeri, în care a spus:

La 3 februarie 1961 expiră mandatul actualei Mari Adunări Naționale. Alegerile pentru Marea Adunare Națională și pentru sfaturile populare, ce vor avea loc în curînd, constituie un eveniment de mare însemnătate.

Ne prezentăm în alegeri cu un bilanț bogat al realizărilor istorice obținute de poporul nostru, cu perspectivele luminoase deschise de mărețul program de dezvoltare a economiei naționale, a științei și culturii, de ridicare a bunăstării materiale și culturale a poporului, înfățișat țării de către cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român.

Clasa muncitoare, țărănimia, in-

telectualitatea, întregul nostru popor, muncesc cu entuziasm și energie sporită pentru îndeplinirea acestui program, asigurînd astfel dezvoltarea continuă și înflorirea patriei noastre.

La fel ca în alegerile trecute, și de această dată ne prezentăm în alegeri în Frontul Democrației Populare, formațiune care cuprinde toate forțele patriotice, reprezentanții celor mai largi mase populare. Din F.D.P. fac parte P.M.R., sindicatele, U.T.M., cooperația, mișcarea femeilor și alte organizații obștești, culturale și științifice.

În continuare, tovarășul Gheorghiu-Dej a propus constituirea Consiliului Central al F.D.P. și

a făcut o serie de recomandări în legătură cu munca acestuia și cu constituirea consiliilor locale F.D.P.

Consiliul Central al F.D.P. a ales apoi Biroul Consiliului alcătuit din tovarășii Gheorghiu Apostol, Anton Breitenhofer, Chivu Stoica, Gheorghiu-Dej, Constantin Mateescu, Ion Gheorghiu Maurer, Mihail Ralca, Maria Rosetti, Ludovic Takacs, Virgil Trofin, Ștefan Voitec. Președinte al Consiliului Central al Frontului Democrației Populare a fost ales tovarășul Gheorghiu-Dej.

De asemenea a fost organizat secretariatul de lucru al consiliului și s-a adoptat planul de măsuri în vederea pregătirii alegerilor.

Căminul cultural din comuna „23 August“

Comuna „23 August“ astăzi!

— Vă poftesc astăzi să porniți într-o călătorie pe harta țării...

Invitația făcută în seara aceea de profesorul Nicolae Ghercic a fost primită cu dragă inimă de cei peste 200 de colectivști ce se adunaseră în sala căminului cultural din comuna „23 August“, raionul Negru Vodă. Oamenii măi făcuseră și în alte dați asemenea călătorii imaginare pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. De astă dată însă ei erau poftiți să cutreere cu gîndul meleagurile patriei. Iată-i pe „călătorii“ noștri la Govora, unde s-a înălțat, în anii democrației populare, un mare combinat chimic, la Bicăz, unde lucrările de construcție a marelui hidrocentrale se apropie de sfîrșit, la Galați, unde va lua ființă marele combinat siderurgic, obiectivul principal pe viitorii 10 ani ai programului de perspectivă.

...Și iată-i ajungînd și în regiunea lor, prima regiune complet colectivizată din țară. De la an la an, satele Dobrogei de azi, desprinse din chinga împovătoare a haturilor, îmbracă o nouă haină, mereu mai frumoasă, mereu mai bogată.

— Să luăm, de pildă, comuna noastră! — spune profesorul Ghercic. Știți doar cu toții cum arăta ea înainte.

Cine a fost pe vremuri în comună, cu greu ar mai putea-o recunoaște astăzi. Avem școală nouă, cămin cultural cu sală mare de spectacole și cu cinematograf, dispensar, casă de nașteri, cooperativă cu mai multe magazine. Locul bordeielor l-au luat casele noi ale colectivștilor. Lumina electrică a pătruns și în comuna noastră, și mult chiar, unele clădiri sînt luminate az cu neon...

Cuvintele călăuzei în această călătorie cu gîndul, pătrund în sufletele oamenilor, umplîndu-le de bucurie și mîndrie. Titlul de comună model pe care îl poartă astăzi comuna „23 August“ face cinste bunilor ei gospodari, deputaților care se străduiesc mereu să-i dea o tot mai frumoasă înfățișare.

Despre felul cum căminul cultural a știut să cunive dragostea oamenilor pentru comuna lor, recunoștința pentru minunatele realizări ale regimului nostru de democrație populară, ne-a vor-

bit tovarășul Gheorghe Bordei, directorul acestei instituții culturale.

— Călătoria pe hartă la care ați asistat ieri — ne spune el — face parte dintr-o serie întreagă de manifestări pe care le-am organizat în ultima vreme. De pildă, la căminul cultural a avut loc de curînd un jurnal vorbit, intitulat: „Satul nostru, ieri și azi“, cu prilejul unei „Joi a tineretului“. Tinerii s-au înfîlțit cu moș Ilie Hășegan, participant la răscodala din 1907, care le-a povestit despre greutățile și chinurile ce le îndurau pe vremuri locuitorii din comună; acum pregătim un concurs „Cine știe, cîștigă“ pe tema: „Cum vor arăta regiunea, raionul, comuna noastră, în anul 1965“.

Pe cînd directorul căminului cultural ne povestea toate acestea, un tînră a intrat în biroul lui.

— Ce s-a întimplat, Nicolae? — îl întreabă tovarășul Bordei.

Chipul lui Nicolae Giurcănaș e numai zîmbet.

— Am găsit, tovarășe Bordei. Am găsit ce ne trebuia

— Unde?

— La moș Ali Memet.

— Păi și el și-a construit casă nouă!

— Da, dar a mai păstrat în fundul curții bordeiul cel vechi și îl folosește ca bucătărie.

— Atunci ce mai așteptați? Duceți-vă și-l fotografiați.

Nicolae rîde din toată inima.

— Și moș Ali ne-a spus să ne grăbim. Că au de gînd să-l dărîme și să-și facă bucătărie nouă.

Îl privesc întrebător pe directorul căminului cultural. Acesta se grăbește să ne lămurească.

— Ne pregătim să deschidem la cămin o expoziție de fotografii și grafice, intitulată „Satul nostru, ieri, azi și mâine“. Și după cum vedeți, întîmpinăm unele greutăți atunci cînd e vorba să prezentăm aspecte din trecut. Bordeiele, lămpa cu gaz, drumurile desfundate au dispărut din comuna noastră. Și vom veghea cu strîșnicie ca aceste umbre ale trecutului să nu se mai întoarcă niciodată!

TRAIAN LALESCU

Puternică, liberă, pe soartă stăpînă

(urmare din pag. 1)

ei social-económico s-au schimbat radical. Poporul nostru întrece un îndreptățit sentiment de mîndrie patriotică pentru faptul că Republica Populară Romîna face parte din marea familie a țărilor în care cele mai înaintate idei ale omenirii, ideile atotbiruitoare ale socialismului, au devenit o realitate istorică concretă.

Bucurîndu-se pe deplin de roadele muncii lor, harnicii constructori ai socialismului trăiesc o viață demnă, îndesulată și civilizată, aspirînd și pășind pe trepte tot mai înalte în însușirea comorilor științei și culturii. La sate, unde altădată țărăni muncitori aveau o existență primitivă, dominată de ignoranță și misticism, în anii puterii populare s-a petrecut o dată cu crearea belșugului de bunuri materiale și un adevărat proces de renaștere spirituală. Transformarea socialistă a agriculturii are profunde înrîuriri asupra felului de trai al țărănilor, determinînd totodată ridicarea continuă a gradului lor de cultură, transformarea mentalității, a conștiinței și gîndirii lor. Cele peste 12.000 de cîmine culturale, precum și vasta rețea de biblioteci sînt adevărate focare de răspîndire a cunoștințelor științifice și de cultură generală, școli de educație, în spiritul dragostei de artă, de frumos și totodată adevărate pepiniere de talente din popor. Viața nouă, îndesulată și ferocit triumfă deplin în satul romînesc, așezat pe temelii de neclintit a colectivizării.

Sub conducerea înțeleaptă a partidului, în frunte cu încercatul său Comitet Central, poporul nostru pășește acum într-o nouă etapă de dezvoltare a patriei, etapa desăvîrșirii construcției socialiste și apoi a trecerii treptate la comunism. Poporul romîn este ferm hotărît să înfăptuiască marelui program de perspectivă elaborat de cel de-al III-lea Congres al partidului, potrivit cărui în următorii 10—15 ani patria noastră va deveni o țară industrială multilaterală și de înaltă productivitate.

Însufleții de aceste mărețe idealuri, încrezători în viitorul luminos, oamenii muncii din fabrici, uzine și de pe ogoare își concentrează eforturile, îndeplinesc zi de zi și ceas de ceas a sarcinilor planificate, pentru continua înflorire a patriei

și creșterea neîncetată a nivelului general de trai material și cultural.

Zilele trecute, Marea Adunare Națională a discutat și aprobat legea pentru bugetul de stat pe anul 1961. Deputații au socotit gospodărește veniturile și cheltuielile poporului pe anul care a trecut. S-a văzut că acest an se va încheia cu un excedent de venituri de 2,350 miliarde lei; prin îmbunătățirea salarizării cadrelor tehnice, economice și de cercetare științifică, prin reducerea prețurilor cu amănuntul la unele produse, puterea de cumpărare a populației a sporit cu circa 2 miliarde lei anual.

În bugetul de mijloc pe anul 1961 au fost prevăzute mîloacele economice care vor duce la un avînt și mai mare în dezvoltarea industriei și agriculturii și în creșterea continuă a veniturilor reale și satisfacerea într-o măsură și mai largă a nevoilor social-culturale ale populației. Veniturile statului pe anul 1961 vor fi de 65.651,3 milioane lei, crescînd cu 14,2 la sută față de realizările preliminate ale anului 1960. Adoptarea la cea de a noua sesiune a Marii Adunări Naționale a legii pentru îmbunătățirea împărțirii administrative a teritoriului R.P. Romîne contribuie la dezvoltarea economică neîntreruptă a regiunilor și raioanelor, la o și mai strînsă legătură a organelor de stat cu masele, creîndu-se totodată condiții pentru o tot mai largă participare a maselor la rezolvarea problemelor obștești.

Din vechi timpuri se obișnuiește ca în prag de an nou să scruțezi viitorul. Încă trecut, pentru oamenii muncii fiecare an nou se anunța sumbru, cu noi griji și necazuri. Nimic însă n-a putut înăbuși nădejdea oamenilor muncii într-un viitor mai bun. Astăzi năzuințele scumpe ale generațiilor trecute sînt îndeplinite aveau, pas cu pas, în orașele și satele patriei noastre dragi, Republica Populară Romîna. La capătul unui nou an rodnic, poporul nostru muncitor, creator conștient al propriei sale istorii, privește cu încredere viitorul pe care-l vede înfrunghit în marelui program de perspectivă elaborat de cel de al III-lea Congres al partidului. Rosînd tradiționalul „La mulți ani“ poporul nostru pășește în noul an cu hotărîrea de a dezvolta și mai mult succesele realizate pînă acum în lupta pentru bunăstare și fericiere, pentru triumful socialismului și apărarea nobilei cauze a păcii.

„N-ar fi trebuit să aștept pînă acum“ — se gîndea Dumitru Nicolae. „Da‘ așa sînt eu, pînă iau o hotărîre, o succese și-o învîrte pe toate fețele. Vin oamenii la noi la Strimbeni tocmai de pe la Slobozia, să vadă colectiva! Da‘ eu să-s de-acu din sît, de ce n-am văzut-o pînă acu?“

Sus pe scenă un consătean, Ilie Nicolae, proaspăt colectivist, dă glas aceluiași frămîntări. Dumitru nici nu-l aude, nici nu-l vede. Dar dacă ar fi pe scenă, și el ar rostii aceleași vorbe care răsună în sala întesată.

— E adevărat că și la întovărășire am făcut treabă bună. Da‘ cînd trec pe lângă casele noi ale lui Radu Drăgănescu sau Năstase Militaru, mă gîndesc unde aș fi putut ajunge dacă o luăm mai din vreme pe drumul colectivității. Da‘ tu bine mai trăiești decît niciodată.

Pe scenă e acum profesorul Ilie Radu. În programele scrise stîngaci de copiii de la școală se împărțite oamenilor în sală, sub cele căteva floricele făcute cu creioane colorate, puteai citi: În cadrul serii culturale, se va ține conferința: „G.A.C. — izvor de belșug și bunăstare“.

— Ce aveau cele 21 de familii care s-au unit în 1952 în gospodăria colectivă „7 Noiembrie“ — începu conferințiarul cu vocea domoală — și ce au azi cele 351 de familii de colectivști? (observați că nu le mai pun la socoteală pe cele peste 200 de fa-

milii care au fost primite în ultimele săptămîni). Colectiviștii vechi ca Stancu Fratea sau Nae Dumitrică mai țîn minte că s-a pornit cu o vacă, patru boi și fără nici un porc sau o oaie. Astăzi colectiva are 43 de vaci, 160 de boi, 190 de porci și 500 de oi. Ca să nu mai amintesc de cele trei pătule noi, atelierul de țîmplărie și cele cinci semănători și patru secerători. Într-un cuvînt e milionară.

— În privința milionului aveți

„MAREA FAMILIE“

dreptate, tovarășe profesor — sări cu vorba un sătean — dar cînd e vorba de noi colectivști, ați cam rămas în urmă. Numai așeară am mai primit vreo 60 de oamehi.

— Pentru așa o întreprindere nu pot decît să mă bucur, tovarășe Voichin, răspunse conferințiarul.

Florea Sandu și Marin Sotir stau cu frunța sus. Șir de ei e vorba acum, și numele lor a fost înscris astăzi pe panoul „Marea familie“. Ce-i drept, nu se văd așa bine ca ale lui Radu Boeru sau Alexandru Dinescu, dar dacă aceștia au fost mai vrednici, ce să-i faci. Acum e cam îngheșuală la sate și a trebuit să fie mărit!

Dumitru ar vrea să întrebe ceva despre calcularea zilelor-muncă. — Dacă o să fie discuții — își face socoteala Dumitru — o să întrebe eu.

Acum îi pare rău că n-a fost la „Joi tineretului“. „Ce să caut eu, om în toată firea, acolo, printre țîngăi?“ — și-a zis atunci Dumitru. Chiar a doua zi însă a aflat că a fost tot satul. Ba, Alexandru Vintilă i-a povestit cu sumedenie de amănunte ce a cuprins concursul „Cine știe, cîștigă“ despre Statutul G.A.C

— Păcat că n-ai venit și tu — i-a spus Vintilă.

Și Dumitru Nicolae își dă abia acum seama ce rău a făcut că nu s-a dus. Ar fi putut să-și limpezească și mai bine atîtea gînduri ce-l frămîntă.

În sfîrșit, Dumitru a prins firul vorbelor ce le rosteste profesorul pe scenă.

— Ce zici mă, Dumitru, — îi dă cu cotul Florea Nicula, vecinul de bancă, — nu vii cu noi? Parc-ai fi Dobrobăt din piesa de-o văzurăm acu o săptămîină la cămin!

După cuvîntul noului colectivist Ilie Nicolae și după conferința profesorului au început să vorbească

oamenii. „În curînd și comuna noastră o să se înnumere printre comunele în întregime colectivizate“.

— După ce terminăm școala cea nouă, ne apucăm să ridicăm un cămin cultural mare, să încapă oaspeții din șapte sate — spune Ion Cristea, președintele sfatului popular.

Dumitru stă pe gînduri. Să întrebe? Să nu întrebe? O să afle el de la fii-su, că nu degeaba a tocit alita pentru concurs, sau de la femeie, că s-a prelucrat și la ceroul de citit. Totuși ridică mina...

— Tovarăși, eu vreau... vreau să spun și eu ceva. — Dumitru răsufliă adînc. — Pe vremuri eram și eu alături de voi. Și eu am slugărit pe la cliaburoi și am mîncat bătaie de la Gheorghe Neagu, vîtaful. Pînă acum m-am tot gîndit și mă gîndesc, da‘ nu mai am de ce să mă gîndesc ream. Și eu m-am hotărît să mă scriu.

După ce s-au potolit aplauzele, lumea se căuște nerăbdătoare. Fiecare își caută un loc mai bun. Urmează brigada artistică de agitație. Numai profesorul Nicolae Voica, instructorul brigăzii, e puțin dezorientat. Dar nu-i vreme de pierdut. Doar trebuie să fim în pas cu viața. În cîteva minute „defecțiunea tehnică“ a fost îndreptată. În scenariul și pe tablele de care se folosește brigada a apărut încă un rîm... A mai intrat cineva în marea familie.

VLADIMIR PANĂ

Din experiența unui an de muncă

Intr-o viață întreagă de muncă pe loturi fărâmițate n-am învățat cit în numai cîțiva ani în gospodăria colectivă. Aci fiecare zi ne îmbogățește și mai mult experiența.

E și firesc să fie așa. Doar realizările prezente sînt o bază trainică de plecare pentru cele care vor veni. Pe asta se sprijină de altfel și producțiile pe care le prevedem, din an în an mai mari.

Anul acesta am scos la principalele culturi producții care ne-au întrecut așteptările: griu 2.013 kg./ha., porumb 3.800 kg. boabe, sfeclă 32 tone la ha.

Să ne oprim, de pildă, la griu. Producția amintită e medie. De pe unele suprafețe am cules mai mult, de pe altele mai puțin.

Nu ne-am mulțumit însă să facem recoltarea otova, ci diferențiat. Tarlalele au fost una lângă alta și comparația am făcut-o la fața locului.

Și iată ce-am învățat:

De pe o suprafață de 60 ha. semănată cu griu din soiul A 15, am recoltat 2.800 kg./ha. Griul a fost pus după mazăre (deci terenul a fost bogat în azot); s-au încorporat aci 30 tone gunoi la ha., 200 kg. superfosfat la ha., s-a arat la 30 cm., s-a recoltat cu combinele. Tarlăua vecină, tot de 60 ha., a avut ca premergătoare floarea soarelui. Aci n-am pus gunoi de grajd. Producția: 1.800 kg. la ha. Și în sfîrșit altă tarla de 35 ha. a dat 1.200 kg./ha. Aici însămin-

țarea s-a făcut tîrziu toamna (la o lună după lotul de 2.800 kg. la ha.). Planta premergătoare, porumbul, care a fost la rîndul său cules tîrziu.

Va să zică același soi de griu (A. 15) a dat, în același fel de sol, trei producții diferite. Cauzele în cea mai mare parte le-ați văzut. Ce-aș mai putea adăuga? Decit că am ținut seama de toate învățămintele trase în toamna asta, pentru anul care vine.

La porumb producția a întrecut cu aproape 900 kg. la ha. pe cea planificată. În 1959 numai jumătate din suprafața de teren fusese arată din toamnă și producția a fost mult mai mică. Anul trecut s-au făcut arături de toamnă pe întreaga suprafață. Și urmarea n-a întîrziat să apară. La floarea soarelui producția a întrecut, de asemenea, pe cea planificată. Cauzele: îngrășămint de ajuns și la timp, o prășilă în plus, polenizarea suplimentară artificială. Rezultatul a fost un spor de 800 kg. de pe fiecare hectar.

Anul acesta agricol ne-a arătat ce spor de producție aduce irigarea. În 1961, vom iriga 100 ha. culturi de sfeclă și porumb.

În ce privește sectorul zootehnic, am găsit cu cale că e bine să înlocuim vacile bicisnice cu altele productive. Avem acum un nucleu propriu, Schwitz, făcut cu trudă, dar care ne aduce venituri bune. Un număr de 23 de vaci din acest lot dau de acum cite 3.000 litri lapte anual fiecare. Fără doar și poate că ești în cîștig dînd aceeași rație de hrană unei vaci de soi, decit uneia care nu-și plătește, prin producția ei slabă, nici hrana, nici îngrijirea.

V-am împărțit cite ceva din învățămintele anului acesta de muncă. Sintem dornici să aflăm, tot pe această cale, ce ne spun și alți colectivști.

ALECU TUDOSE

președintele g.a.c. „Vasile Rosita” din comuna Ziduri, regiunea Ploiești

Șeful de brigadă Todor Peioff de la G.A.S. Rogova, regiunea Oltenia, verifică calitatea arăturii de toamnă făcută de tractoristul Nicolae Hornoiu.

Te poți mîndri cu asemenea case. Și colectivitul Constantin M. Enache din comuna Zlătari, raionul Drăgășani, este mîndru și își povestește pe loc că a făcut-o datorită numai cîștigului realizat în gospodăria colectivă

Al 11-lea plan de producție

Colectivștii de la G. A. C. „11 Iunie” din Pechea-Galați, și-au cristalizat în noul plan de producție tot ce năzuiesc pentru anul viitor. Cu asta vor intra în al 11-lea an de existență. Cu asta vor număra 6.000.000 lei fond de bază. Privesc la foile acoperite cu slove măruntle și întrezăresc în spatele lor înălțîndu-se făptura lui Ion Negoitza, președintele, care nu face o mișcare fără să nu-i antecalculeze foloasele, pe Petrache Manea, șeful unei echipe frunțate de mulgători, pe Nicolae Manolache pe care l-am aflat odată sprijinit de cotejul de porci cu broșura în mînă și, atîția alții.

Văd mișcîndu-se în spatele foilor albe 2.600 de brațe, ca o forță uriașă a colectivei și a satului însăși, în întregime colectivizat.

În curtea sediului, pe pînouri cit casa, sînt scrise obiectivele privind dezvoltarea pe viitor a sectorului zootehnic. Explicația e la îndemînă: din 7.400.000 lei ve-

nit pe 1960, 2.664.422 lei provin din sectorul zootehnic.

Cînd știi înspre ce te îndrepti, se cheamă că mergi bine. Destul au bijbiit în trecut. Acum mi se pare că s-au cățărât într-un foisor înalt și privesc departe peste mearrea lor, ca marinarii care ținesc spre țărîmul dorit.

Anul acesta ferma de vaci a crescut cu încă 180 de capete. La anul creșterea va fi de 220. Porumbul siloz va ocupa în 1961 peste 160 hectare, cu o producție planificată modest de pe acum de 25.000 kg. la hectar. Vor pune vie în terase pe 30 hectare. Pe 20 ha colectivștii au și făcut săpături din propriu îndemn, fără să mai aștepte retribuție în zile-muncă.

Belșugul colectivei este și al colectivștilor, visele ei sînt și ale lor așa cum întregul poartă în sine partea. Așa că, atunci cînd vorbește de bunăstarea personală, Ion Necula începe istoria de la grajdul gospodăriei, locul unde muncăște statornic de cîțiva ani. E mulgător cu experiență și asta se vede din tot ce spune. „De la 25 noiembrie livrez lapte peste plan. Am în grijă vaci vrednice. Alămia a ajuns la 2.500 litri, Leopa și Aglaia merg spre 3.000. Cu trei ani în urmă nu trecea nici una de 1.000 litri. După un an le-am adus la 1.900 litri. Le-am hrănit cum trebuie și n-am schimbat mîna de muls”.

Necula a luat în acest an, la avans, 3.400 lei și 1.400 kg cereale. Restul l-a lăsat acolo că n-are deocamdată nevoie.

Mircea Țiru a primit, ca retribuție suplimentară, 350 kg. porumb. Cu echipa a obținut un spor de producție de aproape două tone și jumătate. Prisosul l-a vindut la cooperativă. — „De ce să umblu cu boabele la piașă, cînd am cumpăratul sub nas aici?” În anul acesta își însoară băiatul. O să fie nuntă bogată. Le geme podul și hambarul de bunătați. Tocmeală pe zestre n-a făcut și nu face nimeni. Băiatul și fata sînt colectivști.

E în plină lună de iarnă și Costache Năstase, brigadierul de la 1-a, face pronosticuri la marginea ogruzului. A semănat în sectorul brigăzii 240 hectare cu griu „Ūcita”, care a dat la G.A.S. Vameș 3.000 kg. la hectar. După stadiul de vegetație, nici nu se așteaptă la mai puțin. Are în sectorul brigăzii și sfeclă. Conform planului de producție trebuie să scoată de pe un hectar 30.000 kg. Spune că lui i se pare puțin, așa că se sfătuieste cu oamenii și saltă spre surprinderea inginerului la 35.000 kg. E atît de absorbit de viața brigăzii, că la întrebarea „ce-și dorește?” spune repezit: „Nimic, am de toate”, și reia firul, vorbind de diviziunea muncii la zootehnie.

„...Echipe de serviciu aduce nutrețul, cară bălegarul la platformă, mulgătorul își vede de trebușoara lui, mulsul, plimbarea, adăpatul...”

La Pechea colectivștii urcă, cu al 11-lea an, încă o treaptă de viață.

V. TOSO

De prin gospodăriile agricole colective adunate

A 17-a gospodărie colectivă în raionul Tg. Neamț

La Blebea, pe malul Ozanei lui Creangă, s-a constituit de curînd o gospodărie colectivă. Ea a primit numele de „Ozana”. Proaspeții colectivști au fost nu cu mult înainte membri ai întovărășirii agricole din comună, sau ță-

rani muncitori cu gospodărie individuală. Ei au intrat în gospodăria colectivă convinși că pășesc astfel spre o formă superioară de muncă și de viață. Realitatea însăși a dovedit aceasta. Iată, comparativ, producțiile la principalele culturi obținute în acest an de cei din Ozana, față de colectivștii din satul vecin Săvești.

	Griu	Porumb
Colectivștii	1.800 kg./ha.	3.000 kg./ha.
Intovărășii	1.250 " "	2.000 " "
Individualii	840 " "	1.000 " "

ION APETROAE
corespondent voluntar

Venituri din valorificarea resurselor locale...

Comuna Mindruloc, raionul Arad, așezată pe malul Mureșului, dispune de o suprafață bunicică pe care crește din belșug răchita. Gospodari chibzuiți colectivștii de aici s-au gîndit să valorifice această plantă. În 1959 ei au încasat pe coșurile confecționate din nuiele de răchită

peste 220.000 lei. Consiliul de conducere a socotit că e bine să antreneze la munca de împlinire a coșurilor pe cei mai în vîrstă, care nu mai pot face față lucrărilor de pe ogoarele gospodăriei. Colectivștii „pensionari” au ajuns să împletească în 5-6 ore cinci coșuri mari. În acest an

gospodăria a confecționat și livrat peste 16.000 de coșuri, pe care a încasat suma de 290.000 lei. Iată cum printr-o mai bună organizare a muncii și prin folosirea resurselor locale se pot realiza venituri însemnate.

...și o pepinieră pomicolă în plină dezvoltare

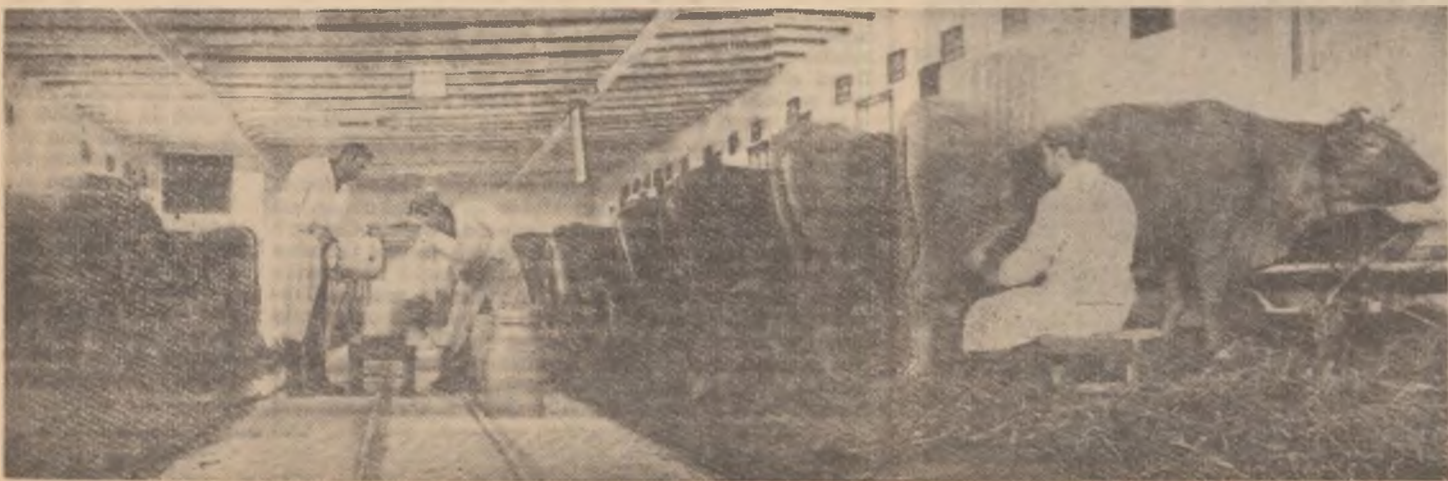
Numeroase gospodării agricole colective din raionul Arad, ca de pildă cele din Tisa Nouă, Fintinele, Șag, Zădăreni, Horia și altele, și-au creat livezi de pomi roditori cu material furnizat de pepiniera pomicolă din comuna Dorobanți. În numai doi ani de zile de cînd ființează, această pepinieră a asigurat 80.000 puiți de pomi fructiferi din diferite specii. În anul viitor pepiniera din Dorobanți va livra unităților socialiste agricole peste 150.000 puiți de pomi fructiferi.

GH. ROȘCA
corespondent voluntar

Cîștiguri mari din sectorul zootehnic

Gospodăria agricolă colectivă din Făcăeni și-a dezvoltat an de an ferma de animale. Ea a folosit în acest scop reproducători de soi, însămințarea artificială, asigurarea o bună îngrijire și hrănire, adăposturi călduroase etc. În acest an colectivștii din Făcăeni au obținut un spor de peste 400 litri lapte de la fiecare vacă, față de cit fusese planificat. Ei au realizat de asemenea depășiri și la producția de lapte de oaie, la valorificarea porcilor, păsărilor etc. Pentru produsele rezultate din creșterea vitelor, predate statului pe bază de contract, colectivștii din Făcăeni, raionul Fețești, au încasat în acest an suma de 2 milioane lei. Ei au vărsat din această sumă, la fondul de bază, peste 300.000 lei.

FRINCUL CONSTANTIN
corespondent voluntar

Intr-unul din grajdurile gospodăriei de stat Barboși, regiunea Galați

Pe apele adânci, încondate
Frumoasele-ți orașe ca-n oglinzi
Statura și-o măsură de departe
Cu codrii de stejar și de molizi.

Uzine mari, grădini și viaducte
Și drumuri ca simetrice nervuri,
De noi cu fier și-asfalt întretesute,
Le trecem peste munți și prin păduri.

Cu grijă de oțel, ca de mioare
De flori ca și de șoimul avântat
Republicii îi înălțăm în soare
Cîntecul și chipul minunat!

De-aceea peste ape-mbrășoșate
Orașe mari și sate ca-n oglinzi
Statura și-o măsură de departe
Cu codrii de stejar și de molizi.

MIHAI GAVRIL

Sete de cultură, de frumos

Cu mai bine de un deceniu în urmă mă aflam într-o comună din preajma Aradului. Într-o sală mică de clasă stăteau alături, în bănci, oameni trecuți de mult de vremea școlii. La lumina gălbuie a unor lămpi anemice cu petrol, ei descopereau strălucirea slovelor. Învățau cu trudă taina oilor negre de pe cîmpul alb al hîrtiei. Minuit de ei, condeii se mișca anevoie, ca plugul pe țarina înțelenită.

Acesta a fost începutul. Așa cum maiestoașă și impunătoare Dunărea nu este la izvor decît un firav firicel de apă, tot așa și drumul vast spre cultură a început cu învățătura buchiilor. Tăranii muncitori liberi și stăpîni pe munca lor, au învățat să minuiască condeii. Sete de cultură, odinioară înăbușită și niciodată satistăcută, i s-au creat în anii noștri toate posibilitățile de împlinire.

Viața noastră nouă, cu mersu-i trepidant și mereu înnoitor, îi cuprinde pe oameni, îi îndeamnă să învețe mereu. La căminele culturale de la sate, oamenii dobîndesc cunoștințe de istorie și geografie a patriei noastre, află cum arată globul pămîntesc. Oamenii care altădată de-abia știau cum arată satele vecine, iar orașul îl vedeau doar cînd plecau în armată, au azi o justă și cuprinzătoare viziune a lumii.

Superstițiile, care făceau casă bună cu înapoierea, au cedat tot mai mult în fața adevărului științific. Mulți oameni nu mai dau crezare gogonatelor minciuni servite pe tava misticismului, ci vor să afle cuvîntul limpede, răspicat, valoros, al științei. Așa cum s-a întîmplat și în multe alte locuri, într-o discuție la eșaminul cultural din Coșteiu (Lugoj), colectivistul Vasile Fenchea și-a exprimat dorința de a afla cum a apărut viața pe pămînt. I s-au alăturat și alții, care mai apoi au început să frecventeze cercul de cultură generală care trata această problemă; de asemenea colectivisti din Valea Seacă, regiunea Dobrogea, au participat în număr mare la cercul de

cultură generală cu tema: „Origina și evoluția omului” ș.a.m.d.

Porțile satului se deschid larg în fața științei și culturii. La căminele din Măgureni și Ghirdoveni, regiunea Ploiești, s-a vorbit în cadrul unui „mic dicționar de cultură generală” despre pictura lui Grigorescu, despre muzica măiestră a lui Enescu, despre activitatea lui Nicolae Bălcescu și despre alte figuri proeminente ale culturii românești. Cît de adînc semnificative sînt aceste fapte, devenite obișnuite în satele noastre! Fapte ce se înscriu în vasta epopee a revoluției culturale, inițiată și condusă de partidul nostru!

Colectiviștii, oamenii noi ai satului, aspiră mereu spre alte și alte cunoștințe, care să le îmbogățescă mintea, să le înfrumusețeze viața. De curînd am fost în frumoasa comună Cristur din regiunea Hunedoara, și am văzut oameni în puterea vîrstei și copii cu cravate roșii pionierești, învățînd să minuiască arcușul pe strunele vioarei și să mîngîie clapele pianului. Școala populară de muzică a comunei — ce simplu se aștern aceste cuvinte pe hîrtie, dar ce drum s-a parcurs ca să ajungem aici!

Mîna deprinsă cu sapa, coasa și coarnele plugului, care pe hîrtie nu știa să lase decît amprenta cu tuș negru în loc de semnătură, această mînă a purtat mai întîi condeii cu stîngăcie, apoi a așternut cifre, a umblat pe harta țării și a continentelor, a întors filele cărților. Aceeași mînă bătătorită mîngîie instrumentele muzicale, iscă melodii, pictează, sculptează. Făurește frumosul.

Poporul nostru muncitor își făurește o bunăstare materială mereu crescîndă. Spectrul foamei, grija „zilei de mîine” au dispărut. Viața a devenit mai senină, mai plină. Făuritorii bunurilor materiale nu mai sînt la marginea lumii culturale, ci în plin centru al ei. Tăranii muncitori învață, învață mereu să muncească mai bine, să trăiască civilizată. În viața lor a pătruns pe covârta mare, pentru totdeauna, Frumosul!

A. CROITORU

O apăsare pe manivelă și pompele se pun în mișcare. Apa se ridică din albia râului, ori din bazinul de acumulare, pornește cu luțelă pe țevi, țîșnește cu putere în canale și se revărsă apoi binefăcătoare peste tarla. Irigație! Cu ajutorul ei omul face ca în câmpia Dunării, în Dobrogea, pe șesul Banatului ori al Crișanei și în alte părți ale țării, pămîntul să rodească mai mult, chiar în condiții de secetă.

Să privim cu luare-aminte o instalație de irigare care, după cum se vede, dă viață pămîntului, ori un tractor ce scormonește pămîntul în adîncuri unde plugul tras de animale nu a putut ajunge niciodată. În ele, ca și în miile de camioane sau locomotive, ce străbat țara în lung și-n lat, transportînd produsele orașului către sat și viceversa, vom găsi o parte din activitatea unui harnic colectiv de muncitori, ingineri și tehnicieni din Capitală. În mijlocul lor vom zăbovi puțin, pentru ca acum, în prag de an nou, să aflăm cîte ceva din realizările lor.

LAMINORUL Nr. 3

Sîntem oaspeții Uzinei „Republica”. Ne aflăm în fața arișului cuptor rotativ, primul de acest fel realizat în țară, în anul 1951.

La o temperatură de 1.200—1.300 de grade, țagtele de oțel sînt supuse prelucrării. Aici începe de fapt procesul tehnologic din care iau naștere țevile lungi de cca. 6 metri, cu diametrul între 2 și 3 țoli, care după lucrările de finisaj, executate de alt agregat, iau drumul fie spre sate la instalații pentru irigații, fie la extinderea instalațiilor de gaz metan sau în industria petroliferă. La o temperatură înaltă muncitorii acționează o mașină care scoate blocurile de oțel incandescent din cuptor, transportîndu-le la presa de perforat, mașină care singură cîntărește nu mai puțin de 400 de mii de kilograme și are o putere de presare de 130 de atmosfere. Totul durează doar cîteva secunde. Blocul perforat pînă la 300 de milimetri se trece la bancul de laminare care are în el 18 filiere, montate la anumite distanțe, în raport cu lungimea ce trebuie să o capete țeava. Aici se efectuează una din cele mai interesante operații. În decurs de nici un minut blocul de oțel înroșit, lung de numai 33—40 centimetri, sub acțiunea bancului de laminare se lungeste la cca. 6 metri, cu grosimea peretelui de la 3 la 5 milimetri, în funcție de necesități. După extragerea dornului, țeava se transportă de un tren pe role la un ferăstrău cu pînză rotundă care, la o temperatură de 600 grade, cît are țeava în acel moment, o retează, iar trenul pe role o transportă mai departe la patul de control.

— Într-un timp — relatează tovarășul Vancu, secretarul organizației de bază P.M.R. — nu izbuteam să ne încadrăm în coeficientul admis de rebuturi. Cauza? Din pricina încălzirii prea mari, blocul de oțel introdus în bancul de laminat ajungea să se rupă la primele filiere ale bancului. Se pierdea material prețios. Trebuia găsită o soluție. Comuniștii au analizat cu atenție întreg procesul tehnologic. Ideea soluționării s-a născut în focul dezbaterilor, la care au luat parte fruntași ca Mihai Dragnea, Ilie Florea, Petre Tănase, Ionel Popa, Vasile Arion, Constantin Coca și alții. Inginerul

1961 La UZINELE „REPUBLICA” ÎN PRAG de A

Gheorghe Bucurei, lăcătuș natorul Constantin Suharin scurtă vreme problema c s-au redus sub 0,25 la sută admis, cîștigîndu-se circa care lună.

La laminorul 3 p. 1 1960 a fost îndeplinit l a da 4.000 tone produse și va fi depășit, iar econo prevăzut se ridică de acu

LA SECȚI

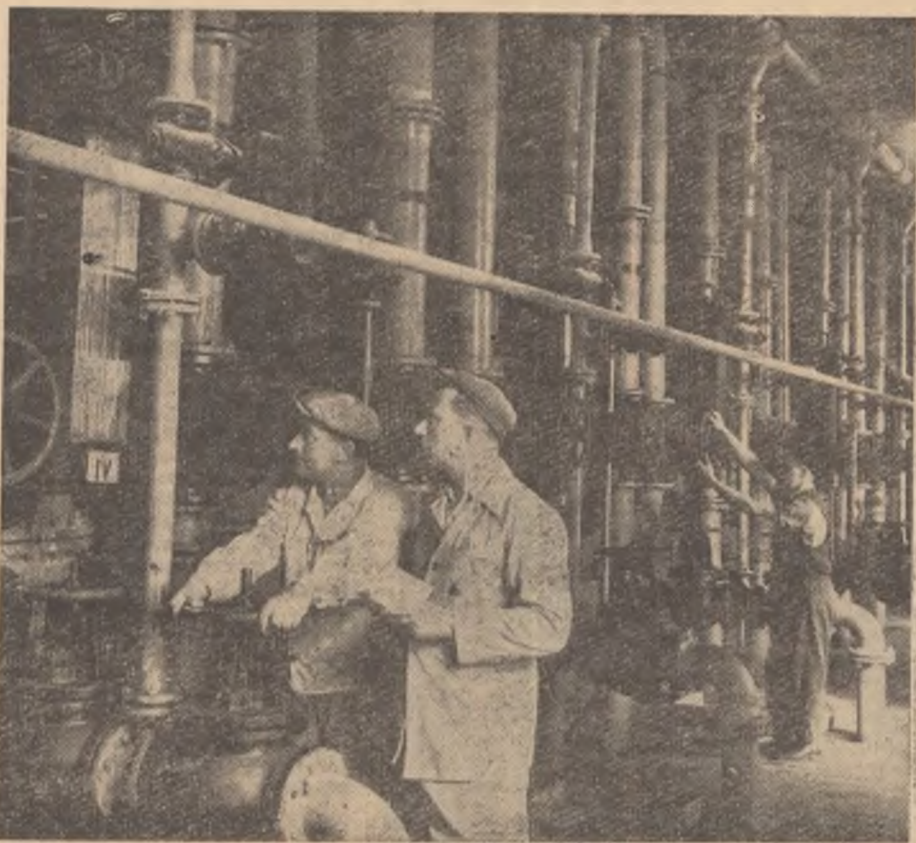
Comunistul Radu Lițan, poate mîndri cu cele apr pînă în prezent. L-am întil duse de Lixandru Manolac de filetare după aplicarea de el, în colaborare cu tov Dan și ajutați de conducere

— Este vorba aci — ara dispozitiv-tampon montat înainte tăierea mufelor n această pricină era neces făcea la alte două mașini. tate apreciază de metal și mașini ce puteau fi întreb aplicarea dispozitivului-tan suri fixe, eliminîndu-se cel zultatul? Aceleași operații mașini sînt realizate acum mufă se economisesc 430 seamnă că la cele 88.000 n se economisesc aproape 40

UN AN DE

Un panou uriaș înlățește tată a colectivului Uzinei „ de mirare, anul 1961 a păs începutul lunii noiembrie, produse peste plan. Din rec cele zece luni s-au realizat sirea metalului 2.600.000 lei ridică la 3.779.000 lei. Un p în graiul lui una din căile acestor minunate izbînzi. În citorii, tehnicienii și inginerii 400 de inovații. 232 au și economiilor postcalculate s oamenii care le-au realiza pensă din partea uzinei 173

Laminoriștii pășesc în n rile obținute pînă acum și puteri pentru ca uzina lor demnă de numele atît de popor: „Republica”.

Aspect din hala coloanelor de carbonatare și precipitare a bicarbonatului de sodiu brut a Uzinelor de produse sodice din Ocna Mureșului.

Ne este casa, casă

Fiecare ajun de an nou avea ceva tulburător întrînsul. Asupra satului copilăriei, îngrămădit sub o subsuoră de deal, se lăsa un cer sur, ca tencuiala. Avea ceva tulburător fiindcă n-auzeam decît glasuri subtile și cerindu-și covrigeii tradiționali. Îmi aduc aminte limpede, ca și cum aş frînge în două aluatul din făină neagră de grîu, copt pe vatră. Și glasurile de clopoțel, argintii, umpleau satul, îl cutreierau de la curmătură pînă la moară, de „după deal”, urcînd pe ulița „bunii”, coborînd pe ulița școlii și înfiorînd crenguțele înghețate ale prunilor. „Să fie casa, casă și masa, masă”, suna străvechea urare. Copiii o rosteau la fiecare poartă, apucau colăcelul de făină, neagră ca pămîntul care o rodise, își aduceau trăistuța de urzică la îndemină și-l slobozeau lîngă ceilalți covrigei.

Să fie casa, casă... Ce fel de case mai erau acelea, fără poduri, cu tînză fumate, cu grinzile hodului afumate cu pereții coșcoviți și strîmbi, cu gemulețe de o palmă, întunecate și posomorîte, date pe jos cu un amestec de lut și balegă? La asemenea case nici nu se plătea să le mai pui clanță. Un clempeș de lemn, simbol doar că și-ai închis ușa. Atît!

Intr-o asemenea săracie lucie e lesne de priceput că nici masa nu era o masă adevărată, omenească.

*

Să tot fie doi ani de cînd, cu prilejul unei călătorii prin Moldova, am rămas pentru cîteva zile în comuna Cîrja. Era pe la începutul lui septembrie. Îngălbenise pînă la urmă, foile late foșneau la cea mai mică adiere de vînt. Pădurea da semne că nu-i departe vremea cînd va lepăda frunzele și va aștepta ploile lungi, mărunte, cernute ca prin sită, și-apoi zăpada. Întîrziaseam pe baltă cu pescarii și pînă să ajung în comună soarele a apus. Și-atunci am auzit un cîntec de copii. Răsuna în seara liniștită cu grația pe care numai glasurile de copii micuți de tot o au. Dacă aş fi închis ochii... nu, n-a trebuit să-mi închid ochii. Redesptaseră amintirea veche, dar în ce împrejurări! Și cît de schimbate mi s-au părut ulițele, ogrăzile împrejmuite cu garduri de nuiele împletite!

Copiii aceștia nu cunoșteau nimic din trista procesiune a covrigeilor, ceruți la fiecare porțiță. Urarea veche „să vă fie casa, casă și masa, masă” dacă o aud în diminețile de-ajun de an nou, nu mai poate deștepta întregul cortegiu al unei copilării apuse, în care așteptai covrigeii din făină neagră, netrecută prin sita morii, ca să te sature, în sfîrșit să te sature...

Pentru că vechea urare s-a împlinit. Să facem numai un mic calcul. Societăți distanță dintre zahărul cubic cumpărat cu cinci buciți la leu de la dugheana din sat, zahărul considerat ca medicament, zahărul înodat în batistă și dat copilului de țîță să nu mai plîngă, și sacul de zahăr dus acasă de Ion Nechifor din buzunelul de hirtie în care, ca un fișic de preț, erau alăturate două, trei pătrățele albe...

Copiii nu mai merg după covrigei. Casa e casă, masa e masă. Copilăria lor n-are de unde-și aduce aminte că erau odată copii care umblau după covrigei și cereau odată pe an ceea ce fericitele odrasle de azi au la îndemină zilnic. Toate acestea au fost tare demult. Voi, dragii mei, nu le-ați apucat și nici n-o să le apucați. Era altă lume, atunci... alte vremuri, cînd tare am fi dorit să avem ceea ce ne bucură astăzi: casă și masă adevărată, viață adevărată, omenească. Și-i nespuse de bine că voi credeți că vi se poate stește un braș. De unde vă știți voi că în Berveni, pe vremuri, existau doar cîteva case acoperite cu țigla și-acum nu mai sînt decît cîteva acoperite cu paie? La Păulești a mai rămas una singură și sînt nenumărate ulițe ale colectivităților în safu. Optzeci și cinci la sută din familia locuiesc pe asemenea ulițe, fapt care ne dă dreptul să știm că urarea străveche s-a împlinit: casa e casă, masa e masă.

Mai de mult, Dobrogei i se spunea „țara focului”, nu pentru că ar fi fost un tărîm al hefistașilor învăluiți în viscole de scinte, nici pentru că din pămîntul ei ar fi țîșnit vulcane sau flăcări de apocalips, ci pentru teribilele arșițe ce-o stăpîneau. Arșiți ca de foc ce ridicau cețuri de colb galben pe trista și pustia vale Kara-Su, ce goneau izvoarele în adîncimi fără capăt. Anotimpul de foc răscolea satele și le pomea în dezolante migrații cu tîrhaturile gospodărești aruncate pe spinarea asinilor, spre săciile și ierburile luncilor Dunării. Dar în lunci, oamenii aveau de înfrunțat adesea furia apelor revărsate, și nu li se puteau împotrivi nici lor.

Și totuși oamenii aceștia stăpîneau pămînturi, despărțite prin răzoare și cu patalamale de proprietate. Se îndărătniceau să samene grîu și porumb, să altoiască viță de vie și să sape fîntîni la cîte o sută de metri adîncime. Stăruiau în nădejdea că holdele vor crește înalte și roditoare...

Atît de visatele grîie și porumbiști cresc și dau roadă astăzi cu adevărat. S-a dezlîntuit și se desfășoară o bătaie aprigă cu natura. Oamenii s-au învins mai întîi pe ei înșiși, și-au învins șovăielile, ignoranța, și, conduși de comuniști, au început alstatul viitorului. Mama familie colectivizată transformă Dobrogea într-o grădină spre care s-a deschis drum apelor de deasupra și din străfundul pămîntului.

Moș Vișan Cocos din comuna Filimon Sîrbu, din raionul Negru Vodă, a împlinit nu de mult 83 de ani. A văzut multe în viață, dar ceea ce l-a fost dat să trăiască în ultima vreme în trece orice închipuire. Vișan Cocos nu și-ar fi putut închipui niciodată că de pe pămîntul care-i dădea odinioară cinci-șase sute kilograme de grîu la hectar, o să smulgă recolte de două tone! Și iată că gospodăria colectivă al cărei haină membru este și Vișan Cocos, căci uncheșul muncește și azi,

Din carnetul SCRITORULUI

a realizat în 1960 următoarele producții medii la hectar: 2390 kg. de secară, 2008 kg. de grîu, 1700 kg. de floarea soarelui și 4.000 kg. de porumb boabe. Și asta, în plină stepă!

Tot în stepă, S.M.T.-urile din Cogea-lac și Valu Traian au înregistrat în 1960 succese deosebite. Față de anul 1959, pe raza S.M.T.-ului Cogea-lac producția medie de porumb la hectar a sporit cu 1250 kg., iar pe raza S.M.T.-ului Valu Traian cu peste 1400 kg.!

Dar am să vă pottesc să facem un popas și la „Veriga”, pe malul Du-

lumesec numai ca atil: învățăm mereu să lucreze pămîntul aplicînd metode agricole dinainte de cele mai înaintate. Pe loturile demon-

strative ale gospodăriilor colective se cultivă vegetale de soi, realizîndu-se adevărate recorduri ce vestesc nivelul agriculturii de miine. La g.a.c. Corbu de Sus s-au obținut de pe loturile demonstrative 11 tone de porumb la hectar și 113 tone sfeclă de zahăr. La g.a.c. Agigea, 8 tone de porumb boabe și 120 tone sfeclă de zahăr. Secretul? Lotul a fost îngrășat cu mranită, superfosfat și azotat de amoniu. Culturile au fost prăsite așa cum se cuvine, udate, îngrijite ca ochii din cap. Natura s-a supus și a răspuns muncii omului cu generozitate... Țara focului a devenit, datorită muncii vite, țara aurului. Recoltele record vor fi curînd recolte medii!

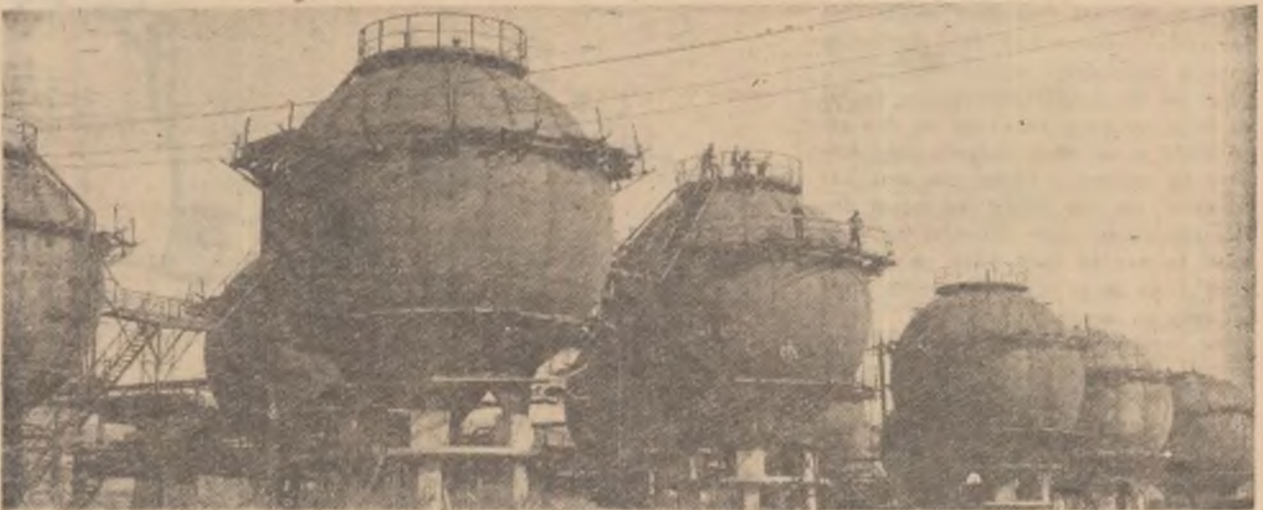
Poate ar trebui să vorbesc și despre gospodăriile colective din Niculițel sau Chilia care scot aurul din vâlurile Dunării și bălțile Deltei cu năvoadele; poate ar trebui să descriu aici și buchetul incintător al vinului de Murfatlar și Ostrov, ori să notez cîntecele tătărești din Medgidia, fiindcă și acestea înseamnă aur... Dar despre cîte n-ar trebui să scriu!

Din cea mai săracă regiune a țării, Dobrogea a devenit unul dintre me-leagurile cele mai bogate. Și aurul crește și se leagănă pe întinsul stepii, înalt și voinic și sporește an de an. Sporește din muncă fără preget a colectivităților conduși de cei mai buni dintre ei, comuniștii. Ei au transformat și transformă în permanentă natură, dînd mană pămînturilor sărace. În stepă, în Delta, în vestita vale Kara-Su, crește belșugul. Crește din pămînt, din ape, din miinile vrednice ale oamenilor care au intrat uniți în anotimpul bucuriei, închinînd aurul muncii aurului și minții lor luminate.

DRAGOȘ VICOL

Recoltele record vor fi recolte medii

nării. Aici creșteau în voie, nu de mult, trestia, rogozul și pipirigul. Trei sute de hectare bălțite erau înscrise în registrele gospodăriei colective din Topalu, deși stăpînele erau apa și milul. Colectivității și-au dat seama că de pe pămîntul acesta s-ar putea obține recolte bogate dacă va fi smuls apelor și îngrijit ca la cîrte. Bogată și puternică (are 14.000 de oi!) gospodăria din Topalu a pomit bătaia cu stihiiile. Colectivității au ridicat un dig uriaș, au dat altă scurgere apelor, au desțelenit întreaga suprafață și, în primăvara lui 1960, au semănat porumb, sfeclă de zahăr, zarzavaturi. Au prășit porumbul de cinci ori mecanic și de patru ori manual, au pus în funcțiune aspersezoarele. Culturile au crescut voinice, dînd 8.000 kg. de porumb la hectar, Dar oamenii Dobrogei nu se mul-

Combinatul de cauciuc Onești. Rezervoarele sferice pentru înmagazinarea butanului, una din materiile prime pentru fabricarea cauciucului. Diametrul unui rezervor este de 10,80 metri, iar volumul de 600 metri cubi.

— Cînd a intrat microscopul în viața satului?

— În anii noștri. Microscopul e lucru de minune. Cel care se uită țîstuite de mirare și stîrnește curiozitatea celorlalți și așa pusă la încercare. Stau la rînd mîndindu-se nerăbdător cînd pe un picior, cînd pe altul. (S-o fi gîndind vreunul din ei în clipa asta la vremea cînd stăteau la rînd în curtea boierească, să-și primească nenorocitul tain?).

Cînd se apleacă peste microscop unii își arată creștele ca zăpada. Sînt oameni vîrstnici pe care i-a pîlîit la bătrînețe setea de cunoaștere. Inchid un ochi cu greu sau și-l acoperă cu palma fiindcă n-au fost învățați. În anii noștri abia le-au ajuns microscopul sub ochi și tractorul în prag. Le-a intrat în viață odată cu cartea agrotehnică, cu porumbul dublu hibrid, cu superfosfatul și lotul demonstrativ.

Intîi a luat loc la aparat inginerul. A potrivit distanța focală, luminozitatea și pe urmă i-a potlit pe ceilalți. Scena se petrece la o casă-laborator, într-o gospodărie colectivă.

Au pus la microscop „zavrul”. Gîngania mică, dar periculoasă pentru culturii, apare aici ca un

zmeu. Își vine s-o strivești acolo pe lamelă.

La Ciorăști, în Rm. Sărat, am văzut pe lamelă o secțiune în frunză. Înimă în dimensiunile ei naturale, aici lasă să se vadă distinct tazele următorului proces de sinteză între lumină și elementele solului. Au înțeles pe loc de ce e frunza plă-

minul plantei, de ce cînd dăunătorii distrug frunzele pier și rădăcina.

În fapt microscopul a ajuns indispensabil casei-laborator, iar casa-laborator gospodăriei colective. Cînd gospodăria devine îndeajuns de puternică apare necesitatea unei săli anume, cu mostre de producții record, cu eprubete, retorte, balanțe sensibile și microscop!

Este un capitol necesar în acțiunea ce se desfășoară în toate satele noastre sub numele de învățămînt agrotehnic de masă. Ea a cuprins în acest an peste 400.000 de elevi. La cerc se învață, nu glumă. Păi în cerc au sosit cei din

Ghimbav, aplicînd ce-au învățat la cerc, au produs 3.100 kg. de grîu la ha. Au tot încercat soiurile, au cercetat bobul, puterea de germinare și mai cîte, și-au reușit. Experiențele continuă. Fiindcă, privind în viitor, producțiile scotite azi foarte bune trebuie să devină pretutindeni obișnuite. Directivele celui de-al treilea Congres al partidului spun că în 1965 producția totală de grîu va atinge 5—5,4 milioane tone.

Anul trecut cursanții din Agigea (Dobrogea) după ce au tot făcut școlotele la cercul agrotehnic pe tabla neagră, au ieșit primăvara în cîmp și pe o întindere tot neagră, dar de aproape 7 hectare, au semănat sfeclă. Producția — 12 vagoane de pe fiecare hectar. Anul acesta, „mobilizarea” la învățămînt n-a cerut prea mari eforturi, fiindcă legătura între învățatură și bunul trai fusese strălucit demonstrată.

400.000 de cursanți, din care mulți nu știau odată nici buchea, îndrumați de o armată de lectori, au luat din nou loc în bănci. Pregătesc aici una din condițiile ca agricultura anulului 1961 să urce drept și mai sus.

T. VIRGIE

ICA
IOU

Busuioac și lămpă de lucru și în vatră. Rebuturile sub coeficientul de țevă în fie-

ducție pe la sfîrșitul de ateu peste planul lei.

acției filetaj, ■■ inovații făcute în mașinile conștinând procesul inovații realizată 1 Oprea și Petre

l Lițan — de un R. 4195 și 4196. ita exact. Din operație care se a astfel o cantitate ocupat de alt sector. Prin e se taie la mîna operație. Re-fincante de patru el, ceea ce în-te planul secției,

din munca avîn- Aici, nu vă fie a uzinei încă la -se 13.000 tone efului de cost pe lei; din economi-ul peste plan se resant dezvăluie dus la obținerea nului 1960, mun- i propus aproape ite, iar valoarea l, 1.500.000 lei; ait drept recom-

ndri de realiză- și lupte din răs- areu la înălțime, întregului nostru

MUNTEANU

ȘTEFAN LUCA

Intimplările acestea s-au petrecut în baltă, la Pietroiu. Era pericol de inundație. Zăpoarele încă nu porniseră; uriașul pod de gheață ce unea marile Dunării era încă în picioare, dar se simțea că își trăiește ultimele zile. Ca și la Ostrov și aci erau oile la iernatic, însă nu erau 1.500 de oi, ceea ce încă ar fi putut și-ar fi reprezentat o avere mare, nu erau, așadar, 1.500, ci 12.000 de oi. Digul de pământ cu o circumferință de 45 de kilometri încă nu era gata, așa că în anul acela Dunărea mai avea brațele libere ca să-și deslănțuie uriașea ei forță distructivă.

În momentele acelea patetice s-a evidențiat, dintr-o dată, din mulțimea ciobanilor de la gospodăria de stat, unul asupra căruia încă nu-și aruncase ochii nimănui până atunci. Era un cioban cițiu, unul dintre cei aproape o sută de ciobani cițiu erau în gospodăria de stat. Un om tânăr, scund de statură, însă înfădat, cu un gît gros și cu un obraz roș ca para focului. El a venit cu ideea care a putut să pară atunci a fi cu totul disperată și irațională: trecem oile peste gheață, ca peste un pod obișnuit, de fier, sau de lemn. Ascultând întimplarea aceea, după ce ea se petrecuse, încă îmi simțeam fața îmbrobodată de spaimă și de o sudoare rece ca gheața. Îmi povestea chiar tânărul erou, și din felul cum relatea totul până în cele mai mici amănunte, într-un limbaj colorat, metaforic, sadovenian, se vedea limpede că el însuși era uitat și subjugat de dramatica încercării, în același fel în care soldații bătrâni, la mulți ani după terminarea războiului, povestesc în sinul familiei, ori în mijlocul prietenilor, faptele lor de arme. Dar nu era laudă și nici ostentație nu era în ceea ce povestea tânărul așez, pentru că el își învăluia povestirea într-un ușor sentiment de jenă și pudoare, ca și când ar fi vrut cu tot dinadinsul să înțeleagă că dacă n-a simțit nici o frică în momentele acele grele, asta nu însemna că nu i-ar fi fost frică, dar însemna că nu i-abia după ce primejdia trecuse cu desăvîrșire. Iată filmul acelor cumplite încercări, așa cum l-am aflat din spusese tânărului cioban Andrei Apolzan:

„Am dat goană la fluviul încă înghețat și l-am trecut cu piciorul, am încercat să văd dacă s-ar putea organiza astfel evacuarea oilor și nu mi-a mai ieșit din cap ideea că numai așa am fi putut salva cele 12.000 de oi. M-am întors la ciobani. Unii erau mai bătrâni decît mine, trecuseră ei înșiși prin multe și nu-și ascundeau îngrijorarea. Cîțiva, tineri de tot, se pierduseră rău de tot cu firea, spuneau că ei au să lase totul baltă și au să-și scape pielea singuri în aceeași noapte, doi sau trei dintre ei, cei mai fricoși, au trecut fluviul împingînd niște scinduri ca niște sănii, în așa fel încît dacă se rupea gheața, să nu se ducă în copcă. Toată noaptea m-am frămîntat și n-am putut închide un ochi. Parcă auzeam aveau uriașele bubuituri ale sloiurilor în susul Dînrării, spre Călărași.

„Era încă întuneric cînd ne-am trezit și am pornit cu oile spre malul fluviului. Am așezat de ce seară am ales locul de trecere, pe o parte a malului, și pe cealaltă de cealaltă parte. Erau sute de femei și copii pe malul celălalt al fluviului care se uitau la noi așa cum se uită lumea, înmărmurită, la un film de război. Trecerea era și mai mult îngreunată de faptul că zeci de oi mame făceau chiar pe gheață. Alergam și luam mișii, da pe gheață și-l încercam pe samarele măgarilor, amplînd deșagii cu ei. De dimineața pînă seara am tot trecut fluviul și gheața era albă de bulucul oilor. Sub greutatea lor gheața se lăsa, se îndoaia, cum se îndoaie opincile de gumă și la un moment dat dintr-o spîrtură a suu o pinză de apă, „un șuvoi rece, încît credeam că nu mai aveam nici o scăpare...”

Pentru ultima oară în anul acela Dunărea a încercat să pună din nou stăpînire pe împărăția ei din „Baltă”, pentru că de atunci începuse apele sale se izbesc de uriașul dig de la Pietroiu.

De-a lungul digului de apărare sînt acum cantonieri de pază, cu o linie proprie de telefoane, cu bărci și felinare, cu cazmale și cîngi, cu depozite de bîrne și mînușuri de nulele atît de necesare la eventualitatea unei spîrturi neașteptate în dig. Toate încercările fluviului de a-și recuceri pozițiile pierdute au rămas zadarnice și el va trebui să-și ia pentru vece gîndul unei revanșe. În acest sector al uriașului său parcurs, Dunărea a înscris una din marile sale înfrîngeri, iar omul, constructor al socialismului, a reținut o memorabilă și superbă victorie.

Dar, lupta omului împotriva stihiei naturii n-a încetat și într-o altă iarnă s-a deslănțuit și pe aceste locuri aripa de groază a viscolului. Andrei Apolzan crescuse între timp și se afirmase ca un caracter puternic și notor. El devenise acum de-

putat în statul popular comunal, membru în comitetul de întreprindere al gospodăriei de stat, responsabil cu protecția muncii și, în sfîrșit, responsabilul sectorului de ovină, baciul peo treisprezece mii de oi.

Dar, să-l las pe Andrei Apolzan să povestească despre noua și înfricoșătoare încercare la care fusese supus în iarna aceea.

„Eram în ședință la statul popular comunal cînd, într-o zi și nu, am ieșit în curte. Se pornise viscolul de o pazu și nu se mai vedea om cu om din negura aceea grozavă. L-am întrebat pe inginerul gospodăriei: — Ce s-or face oile noastre în Baltă? Și tot eu am răspuns, privind înmărmurit în jurul meu „moartea-i pe noi!”

Am trecut în Baltă, să fiu acolo la nevoie. Săream noaptea din somn, trezit de urletul haitelor de lupi. Veneau lupii cu diumul, orbiți de vîfor, înnebuniți de viscol ei înșiși, turbați de foame. Am dat consemn ciobanilor și boierilor: pază, fraților, că pe linia inițială! Și iată că m-au chemat urgent la unul dintre adăposturi, de la pădurea Albina. Se prăbușise saivanul sub greutatea nămeșilor de zăpadă și prinsese dedesubt șaiszeci de oi. Cu lopețile, cu palmele am făcut un tunel prin troianul de zăpadă, pînă am ajuns la saivanul prăbușit. Am salvat oile, dar patru dintre ele le-am aflat deșelate, cu șira spinării frîntă. Dar din ce dura viscolul mai mult, era mai mare primejdia ca oile să piară de foame și de sete. Fîntînile erau astupate sub nămeși, la șirele de fin și de paie nu puteai ajunge din pricina troienelor înalte cit casa. N-am să uit niciodată cum s-a muncit la dezgroparea fîntînilor și la tăierea, prin dealurile de omăt, a drumurilor și a șirele și șirele de oțel. Ne-au venit tractoriștii în ajutor cu tractoarele lor cele mari, pe șenile. Le-am făcut pluguri de zăpadă și ne-au croit drumurile. Cîte două tractoare „Stalineț” îm-

lui; și cinci ca mine ar fi putut intra în ele. Ploua zile și nopți în șir, toamnă, și mă înfășuram cu obielele peste mijloc ca să se usuce pe mine. Aveam un bordei în „Baltă”, săpat în pămînt, ca o groapă; te apucau fiorii numai cînd îl vedeai. Am făcut și un cîntec despre bordeiul acela în care am stat, ca un ciine, un an de zile:

**Bordei, bordei de pămînt,
Ciad într-un tine plîng...**

Apolzan s-a născut undeva în Ardeal, iar tatăl său, tot oier, l-a purtat ca pe un caș ori ca pe un drob de sare, în desagă, pe samarul măgarilor. Metaforele lui sînt toate numai din domeniul pastoral. Îl întreb:

- Ai copii, Apolzan?
- Am un copil.
- Mare?
- Cît un miel...

Întrebat cu mieștile vieții în mijlocul stihiei naturii, îmi mărturisește la un moment dat: dacă dorm în seara aceea de vară. Unul dintre ciobani, așezat pe iarbă într-o latură a bivacului nostru, cînta din fluier cu privirile așintite la palele mari ale focului. Acolo stătea, gata să dea tuncet ca o aletă, un miel ascuns sub mormanul de spuză și jăciuni, fript ca-n trecutele vremi, haiducește. Aveam la noi o damigeană cu vin de Ostrov și ne pregăteam, așadar, la o petrecere campestră, cum nu mai făcusem încă niciodată pînă atunci. Vorbeam de una, de alta, iar revelația de care mă așteptam, prin nimic nu se lasă ghicită. Și deodată, Apolzan își întoarse spre mine fața lui negricioasă și, la palele focului, zămbet lud mi se păru înclinat de un

zimbet ciudat M-a întrebat:

— Vrei să vezi ceva grozav cu cîinii ăștia ai noștri?

Îmi povestise pînă atunci cu destule întîmplări și soții în legătură cu cîinii, cu oile și cu lupii. Ba chiar îmi și arătase, spre convingere, cum se folosesc ciobanii de cîinii ca să aducă oile răscîrate pe cîmp. Am văzut cîinii cum împingeau oile proaste, cu capul înfipt în coastele lor, ca să le adune la un loc. Nu bănuiam că în clipa aceea mai putea să-mi arate ceva deosebit în legătură cu cîinii, crezînd că tot ceea ce merita să știu și să cunosc aflasem pînă atunci. Dar Apolzan îmi pregătea o surpriză de neuitat. A făcut semn ciobanului care cînta din fluier, să tacă și i-a spus cu glasul scăzut, parcă n-ar fi vrut să-l audă cîinii:

— Ia cînt-o pe-a ciobanului cînd și-a pierdut oile...

Apoi m-a sfătuit să fiu cu luare-aminte la cîinii, „că-s mai grozavi decît cei de la circ”.

Boitarul cu fluierul a început să cînte melodia plină de tristețe a ciobanului cînd și-a pierdut oile. Cine n-a auzit melopea aceea sfîșietoare și n-a rămas el însuși pironit de tristețe și de îngîndurare la izbucnirea atît de crudă și de sinceră a sentimentelor, căroră doina aceea le dădea glas? De multe ori auzisem cîntarea aceea, dar parcă niciodată ea n-a sunat în sufletul meu cu atîta vîscolitate pe care cum a sunat în seara aceea de vară, pe pămîntul cuprins între cele două brațe ale marelui fluviu. Deasupra noastră, îndepărtatele constelații tremurau, parcă ele însele ascultau și plîngeau la auzul acelei îndurerate cîntări ce se ridica vălurat dintre ierburile înalte ca un caier de fum, ori ca însuși aburul ușor al pămîntului. Dar n-am avut timp să mă gîndesc la astfel de lucruri poetice, care cer adîncă liniște și tăcere în jurul tău, fiindcă pe neașteptate lieta de cîini s-a ridicat în mare larmă din preajma focului, repezîndu-se la ciobanul cu fluierul. Parcă ei înșiși cunoșteau durerea care zăcea în doina aceea, pentru că au prins să urle și să se vâiet prelung, au început a-l trage pe boitar de țări și de bocanci, ca și cum ar fi vrut cu tot dinadinsul să-l facă a curma cîntarea îndurerată. Aș fi crezut că izbucnirea aceea a lietei canine era ceva cu totul întîmplător și fără nici o legătură cu cîntecul dacă, peste cîteva minute, boitarul n-ar fi întors-o în varianta celealtă a doinei și anume aceea „cînd ciobanul și-a găsit oile”. Cîinii s-au liniștit într-o frîntură de secundă și, lovind aerul cu cozile lor stufoase, s-au așezat iar la locul lor lîngă foc. Repetînd experimental, pentru deplina mea convingere, boitarul a luat totul de la început și cîinii iar s-au ridicat în urlet mare și în cumplite răspăr. Demonstrația aceea ciudată era în toi, cînd din spuză sub care se cocea înăbușit, mielul a detunat, dînd semn că ospățul nostru haiducesc putea începe. Dar oricît mi-au plăcut friptura, vinul și piinea făcută în țest, oricîte întîmplări am mai ascultat în noaptea aceea memorabilă, mi-am dat seama că nimic nu va mai provoca uimirea mea atît de mult și atît de hotărît, cit m-a uluit povestea aceea cu cîinii și cu țerica doina a ciobanului care și-a pierdut oile. Atunci am înțeles că prezența cîinilor în viața pastorală nu este dictată numai din necesități de pază împotriva lupilor și tilharilor, ci și dintr-un sentiment de prietenie între om și animal, sentiment pe care nu l-aș fi bănuit niciodată atît de profund, atît de tulburător și atît de omenesc.

— Ia cînt-o pe-a ciobanului cînd și-a pierdut oile...

Apoi m-a sfătuit să fiu cu luare-aminte la cîinii, „că-s mai grozavi decît cei de la circ”.

Boitarul cu fluierul a început să cînte melodia plină de tristețe a ciobanului cînd și-a pierdut oile. Cine n-a auzit melopea aceea sfîșietoare și n-a rămas el însuși pironit de tristețe și de îngîndurare la izbucnirea atît de crudă și de sinceră a sentimentelor, căroră doina aceea le dădea glas? De multe ori auzisem cîntarea aceea, dar parcă

niciodată ea n-a sunat în sufletul meu cu atîta vîscolitate pe care cum a sunat în seara aceea de vară, pe pămîntul cuprins între cele două brațe ale marelui fluviu. Deasupra noastră, îndepărtatele constelații tremurau, parcă ele însele ascultau și plîngeau la auzul acelei îndurerate cîntări ce se ridica vălurat dintre ierburile înalte ca un caier de fum, ori ca însuși aburul ușor al pămîntului. Dar n-am avut timp să mă gîndesc la astfel de lucruri poetice, care cer adîncă liniște și tăcere în jurul tău, fiindcă pe neașteptate lieta de cîini s-a ridicat în mare larmă din preajma focului, repezîndu-se la ciobanul cu fluierul. Parcă ei înșiși cunoșteau durerea

care zăcea în doina aceea, pentru că au prins să urle și să se vâiet prelung, au început a-l trage pe boitar de țări și de bocanci, ca și cum ar fi vrut cu tot dinadinsul să-l facă a curma cîntarea îndurerată. Aș fi crezut că izbucnirea aceea a lietei canine era ceva cu totul întîmplător și fără nici o legătură cu cîntecul dacă, peste cîteva minute, boitarul n-ar fi întors-o în varianta celealtă a doinei și anume aceea „cînd ciobanul și-a găsit oile”. Cîinii s-au liniștit într-o frîntură de secundă și, lovind aerul cu cozile lor stufoase, s-au așezat iar la locul lor lîngă foc. Repetînd experimental, pentru deplina mea convingere, boitarul a luat totul de la început și cîinii iar s-au ridicat în urlet mare și în cumplite răspăr. Demonstrația aceea ciudată era în toi, cînd din spuză sub care se cocea înăbușit, mielul a detunat, dînd semn că ospățul nostru haiducesc putea începe. Dar oricît mi-au plăcut friptura, vinul și piinea făcută în țest, oricîte întîmplări am mai ascultat în noaptea aceea memorabilă, mi-am dat seama că nimic nu va mai provoca uimirea mea atît de mult și atît de hotărît, cit m-a uluit povestea aceea cu cîinii și cu țerica doina a ciobanului care și-a pierdut oile. Atunci am înțeles că prezența cîinilor în viața pastorală nu este dictată numai din necesități de

pază împotriva lupilor și tilharilor, ci și dintr-un sentiment de prietenie între om și animal, sentiment pe care nu l-aș fi bănuit niciodată atît de profund, atît de tulburător și atît de omenesc.

PETRU VINTILĂ

(Desen de N. HILOHI)

pingeau la un singur plug. Dar viscolul fără ostol. Ca să nu piară oile sub nămeși, am stătut să fie minate ca în arenele unor circuri, să calce, să bătătorească neaua. Lă saivanul cel nou, de la Posmocu, unde stătusem o noapte, pe la orele două după amiezul nopții, am fost atacați de o haită de lupi. Cei zece cîini s-au repezit la lupii care prinseseră o cățelandră. Parcă s-au bătut drații acolo în negura aceea a vîforului, urlau lupii, lătrau cîinii și ciobanii cu bițele au sărit și ei. Doi lupi au căzut sub vîforul ciomegilor și haita a dat bir cu fugiții pînă la urmă”.

Nu mulți oameni am cunoscut în felul lui Andrei Apolzan și lîngă el am stat cîteva zile, adînc tulburat de emoție, ca în vecinătatea unui izvor cu unde fermecute. Are un fel al său de a vorbi, cum au îndeobște numai oameșii cu o viață zbuciumată și plină de întîmplări neobișnuite. Mi s-a părut că vorbește stăpîn pe o profundă experiență de viață, ca un depozitar al unui zăcămint de istorii fabuloase. Pe un ton de adîncă înțelepciune, el vorbește într-un limbaj de rară și spontană poezie, numai în metafore fără îndoială că numai un păcurar ca el va fi compus „Miorița” în urmă cu sute de ani.

— Cum trăiai în trecut, Apolzan? — Îl întreb, și el îmi răspunde fără jenă, fără crampare, prietărilor metatoră de revăzînd: „Ca-n mama mizeriei”.

Vrei amănunte de ordin epic, el ți le relatează, urmărind cu o ușoară jenă, dar și cu o proaspătă curiozitate, graba cu care creionul tău alunecă pe carnet, ca să nu piardă nimic din ceea ce el povesteste:

— În '47 tata s-a împrumutat de bani la un circiumar care ținea restaurantul gării din Fetești. Era tata la mare lipsă și avea nevoie grabnică de bani aceia. Circiumarul i-a dat, dar i-a spus tatei: „drept garanție pentru bani, îți iau zălog un copil și-l pun să stea la oile mele”. N-a avut tatei înțeles și m-a dat zălog, dar vedeam că-i era oșia umeză și n-avea curaj să vîngam în fața mea. Așa am ajuns boitar la cele 800 de oi ale circiumarului din Fetești.

După un an, am venit aici în baltă, dar anul acela n-am să-l pot uita cîte zile oi avea de trăit. Îmi dăduse circiumarul, care era gras peste măsură, cit un malac un rînd vechi de haine de-ale

Bilanțul unei rodnice activități în slujba păcii și socialismului

Un an înseamnă, fără îndoială, puțin în viața unui om, dar și mai puțin în viața unui popor. Aceasta în cazul când luăm ca măsură a timpului calendarul obișnuit. Dacă socotim însă ca măsură faptele petrecute, amploarea acțiunilor întreprinse, atunci cele mai scurte termene pot avea o însemnătate deosebită. Din acest punct de vedere, anul 1960 este deosebit de important în viața poporului nostru și în viața popoarelor lumii.

În acest an au avut loc pe arena internațională evenimente cu adevărat istorice. 17 țări din Africa și-au câștigat independența. O serie de guverne pro-americane, ca cel al lui Kiși din Japonia, al lui Li-Sin Man din Coreea de Sud, al lui Menderes din Turcia, au fost măturate de la conducerea statelor respective de valul mâinii populare din aceste țări. A avut loc cea de a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. — sesiunea cea mai reprezentativă de până acum din istoria acestei organizații, atât prin numărul mare de șefi de guverne și de state care au participat la ea, cât și prin importanța problemelor dezbătute. În luna noiembrie s-a ținut la Moscova istorica Consfătuire a partidelor comuniste și muncitorești. În același timp, anul 1960 se caracterizează printr-o intensificare a luptei de eliberare dusă de popoarele din colonii și țările dependente și a luptelor de clasă din țările capitaliste.

Toate acestea au făcut să slăbească și mai mult pozițiile imperialismului pe arena internațională. „Temeliile capitalismului au putrezit în așa măsură — după cum se arată în Declarația consfătuirii partidelor comuniste și muncitorești ținută la Moscova — încât în multe țări, burghezia imperialistă guvernantă nu mai este în stare să se opună în mod independent forțelor democrației și progresului, care crește și și cimentează rîndurile tot mai mult”.

Alături de Uniunea Sovietică și de celelalte țări socialiste, țara noastră și-a adus și în acest an contribuția sa de preț la rezolvarea celor mai importante probleme internaționale. Ea a sprijinit fără rezerve, istoricele propuneri făcute de tovarășul N. S. Hrușciov la cea de a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. privind dezarmarea generală și completă, desființarea imediată și necondiționată a rușinosului sistem de înrobire colonială și cu privire la îmbunătățirea și perfecționarea activității O.N.U. Pronunțându-se pentru propunerile sovietice cu privire la dezarmare, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a arătat: „După părerea delegației romine prevederile fundamentale ale tratatului pentru dezarmare generală și completă propuse la această sesiune de șeful guvernului sovietic, N. S. Hrușciov, constituie o bază serioasă pentru abordare concretă și constructivă a problemei și

permite Adunării Generale să găsească ieșirea din impas... Un merit principal al propunerilor sovietice de dezarmare constă tocmai în faptul că traducerea lor în viață ar pune frână imediată cursei înarmărilor și ar îndrepta lucrurile spre reducerea armamentelor și forțelor armate, spre eliminarea lor”.

Deosebit de prețioasă este contribuția adusă de țara noastră la adoptarea de către O.N.U. a „Declarației cu privire la acordarea independenței popoarelor și țărilor coloniale”. Delegația țării noastre la O.N.U. a cerut de la început să fie lichidat cu desăvârșire sistemul colonial. „Poporul român — a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — se pronunță cu hotărâre pentru abolirea definitivă și imediată a acestui sistem blestemat, care face să se cutremure de rușine pe oricine se simte om”.

Promovind cu consecvență principiile coexistenței pașnice, R. P. Română a dezvoltat relațiile politice, economice și culturale cu state capitaliste mari și mici. Țara noastră întreține în prezent relații diplomatice cu 44 de state și schimburi comerciale cu peste 70 de țări.

Pornind de la convingerea că fiecare stat, fie el mare sau mic, are îndatorirea să aducă o contribuție proprie, activă, la afirmarea consecventă a principiului coexistenței pașnice în relațiile internaționale, guvernul țării noastre a propus înscrierea pe ordinea de zi a Adunării Generale a O.N.U. a punctului intitulat: „Acțiuni pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate între state europene aparținând unor sisteme social-politice diferite” și a punctului intitulat: „Măsuri pentru promovarea în rândurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare”. Dezbătând ultimul punct, Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat în unanimitate rezoluția propusă de delegația română, ceea ce constituie o victorie de prestigiu a țării noastre.

Republica Populară Română este solidară cu lupta eroică dusă de poporul cuban împotriva monopolistilor din S.U.A., ajutând astfel la menținerea independenței și libertății Cubei. Țara noastră sprijină eforturile depuse de guvernul legal al Republicii Congo pentru eliberarea acestei țări de sub stăpânirea colonialistă belgienă și a partenerilor lor din blocul agresiv N.A.T.O.

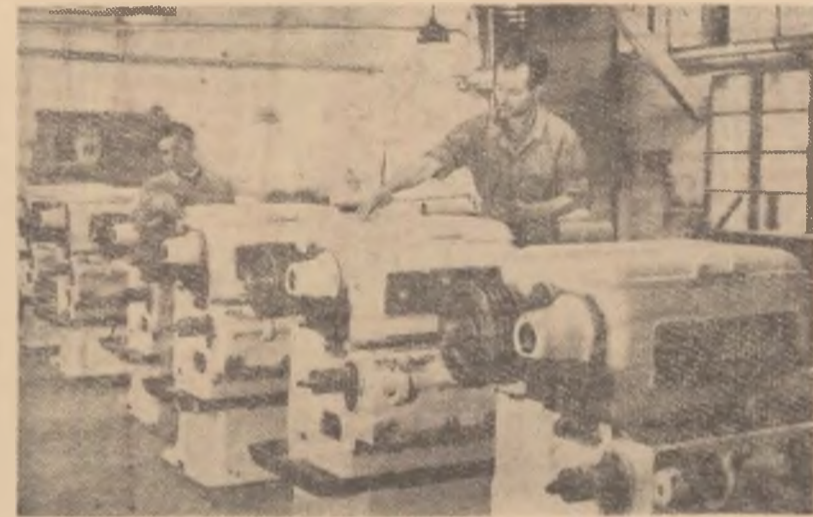
R.P. Română a sprijinit și sprînză lupta dreaptă de eliberare a poporului algerian și este alături de poporul laotian în lupta acestuia pentru menținerea cuceririlor democratice.

Activitatea intensă și rodnică a țării noastre pe planul politicii internaționale constituie o mîndrie a poporului nostru, harnic constructor al socialismului, militant consecvent pentru apărarea păcii în lume.

Politica partidului nostru, de dezvoltare continuă a economiei naționale și de ridicare a bunăstării materiale și culturale a poporului, dă an de an roade tot mai bogate. România, care în timpul stăpînirii burghezo-moșierești era cunoscută ca una dintre țările înapoiate ale Europei, cu o industrie slab dezvoltată și o agricultură primitivă, s-a transformat în anii puterii populare într-o țară industrial-agrară dezvoltată. Tehnica nouă, la nivelul tehnicii mondiale, își croiește tot mai mult drumul în cele mai diverse ramuri de activitate din industrie și agricultură. Producem azi mașinile felurite, tractoare, combine și alte mașini agricole, mijloace de transport, utilaj

electric etc., care se bucură de apreciere atât în țară cât și în străinătate. Asigurăm în întregime echipamentul necesar extracției și prelucrării complexe a petrolului și două treimi din echipamentul industrial necesar noilor întreprinderi, precum și dezvoltării celor existente. Țara noastră întreține în prezent relații comerciale cu peste 70 de țări, printre care se numără: Anglia, Franța, Italia, Elveția, Austria etc. Exportăm

MARTURII GRĂITOARE

Strungurile românești produse de uzinele „Iosif Rangheț” din Arad sint mașini moderne, de mare productivitate. Astfel de strunguri exportăm în R.A.U., Grecia, Turcia, R. P. Chineză etc.

Instalațiile de foraj modern 4 LD pentru adîncimi pînă la 3.200 m., ce se produc la uzinele „1 Mai” din Ploiești, sint mult apreciate peste hotare. Țara noastră exportă asemenea instalații în U.R.S.S., R.D. Germană, India etc.

Macarale de 200 de tone produse de uzinele de utilaj petrolier „Gh. Gheorghiu - Dej” din Tg. Jiu. Aceste agregate pot fi întîlnite acum în R. D. Germană, India, R. P. Chineză și în alte țări.

Oaspeți străini despre țara noastră

Numărați oaspeți, veniți în țara noastră de peste hotare, rămîn uimiți de ceea ce a fost în stare să realizeze poporul nostru în anii de după eliberare.

Redăm mai jos cîteva din multele declarații, în care oamenii din diferite țări, de diferite profesii și convingeri politice, își exprimă admirație față de succesele noastre.

„În România, economia națională este dirijată în folosul poporului. Aceasta permite ridicarea continuă a salariilor și reducerea prețurilor. Aceste fapte demonstrează superioritatea sistemului socialist.

Politica Partidului Muncitoresc Român a pătruns adînc în conștiința cetățenilor și a dat un nou impuls întregii vieți culturale și sociale din noua Romînie”.

Prof. F. P. ROMEO
secretar al Asociației de prietenie italo-romine
ITALIA

„Institutul dumneavoastră de folclor este un institut modern, așa cum ar trebui să aibă orice țară civilizată.

Bine organizat, institutul contribuie la dezvoltarea culturii populare... El colecționează, înregistrează, păstrează și clasează material de viață.

Fiecare lucrare — și numărul lor este impresionant — este însoțită de o vastă documentație fotografică și fonografică descriptivă și exactă”.

S. JAKOBSON
profesor de folclor
la Universitatea Harvard
din S.U.A.

„În 1930, România nu era decît o țară agricolă. Acum ea a devenit o țară industrială. Această transformare este dovada cea mai elocventă că economia Romîniei se găsește pe un drum bun...”

Ca simplu turist eu am fost impresionat în mod deosebit de construcțiile făcute pe litoralul Mării Negre în vederea asigurării odihnei oamenilor muncii. Am văzut cu proprii mei ochi cum Statul Român are o mare grijă de sănătatea și fericirea poporului său”

KITAMURA TOKURATO
JAPONIA

D-ALE IMPERIALIȘTILOR

(Desene de V. VASILIU)

Revenim la New-York

„Păpușica” de la Bonn!

„Sorocova” colonialiștilor

RĂVAȘE

Colectivisti din Baba Ana-Flocești duc o viață din ce în ce mai îmbelșugată.

Întreaga voastră bucurie
K cit se poate de frecvă:
Azi Baba Ana (cum se stie)
Prinse să... întinerască.

Unui membru de brigadă activ și priceput.

De talente, văd, ești plin.
Poate lumea să te vadă
Și la timp, primu-n brigadă,
Și-n brigadă... la cârmă!

Colectivisti și întovărășiți
din comuna Gostmu-Gurgiu,
cacești lucrări importante de
desecești
El muncește cu-nflăcărare
Și cu spor, tot laolaltă,
Măștiina, pe cui se pare,
N-au de gând s-o lase... battă.

Unui vânător:

Și-a schimbat acum ținta,
Nimerind în plin... plăcota!

Gospodăria de stat „Corabia” a obținut pe cele 844 hectare desecate, 4 milioane kilograme porumb știuleți.
E „Corabia”-neacăstă
Cu recolta cea bogată,
Navighează minună
Pe pământul desecat.

În G.A.C. Dobroni-Vidra, s-au realizat mari economii la construirea unor grajduri prin folosirea balastului local.
Cel nesocotit așviera
Și pe giră bani pești,
Dar, la sei harnici, pe giră
Banii nu se duc, ei vin.

G.A.C. „Albina” din satul Tâlcu, regiunea Constanța, a obținut în 1967 venitură de peste 3 milioane lei.
Iți urăm succese noi
Și-ți trimitem cu plăcere
Său, așa, ca între noi,
Un răvaș cu multă miere.

Unui mulgătoare frunțoasă:

La masă, printre ruședeni
Mai sînt țevărași încă sante
Și te țut laudă meserii
De pască-și hăutori de... lante.

Unui leneș:

La sfîrșit de an se vede
Rodul tău e-aproape nul;
Căci în loc de zile-muncă,
Tu ai multe... zile-chiul!

Te văd, te văd!

de N. STROE artist emerit.

D-alei măi copii și frați
„Albina” o cumpărați
Și cu totți vă-aveștiți
Că în bunăvoie
Bădina lui Stroe
Vă spune prile ea
C-asta-i firea mea
Și-a casă de săd
Eu te văd! — te văd!
Văd în deal
Și văd la vale,
La câmine culturale
Bogată activitate!
Nu la unu — mai la toate...
Merg bine-n toată țara
La Criștur, spre Hunedoara,
La Leblu și-n Pitești,
Orizunde te oprești
Alți oameni avîntați,
La cîmine adunați,
Dar au și ce asculta...
Fîndcă țatești mata,
Conferință vrea oricare,
Însă nu admittore...
Că de vreau să dorm,

vezi
bine

Și-am zis vîrde bob negară
I-aui ce mai văd prin țară:
Văd învățatori de scoală
Ce la munca culturală
Pînă-a noaptea li găsești
Cum e la Sibăileșu,
Dar mai văd și cille unu',
Ce să li spun, să dau cu lunu',
Nu-l găsești pe la cîmă
Nici a-a barem pația
Să-ntrebe de săpătate,
Da de unde, nu se poate...
— Pune suflet de artist!
— Nu pot că sînt avîntat...
Clad să joc din Caragiale?
Că sînt tot prin persoane...
Aoleo și voi de mine
Dacă le-ostoptam pe line,
Pentru munca culturală,
Nu țăceam nici a scoală,
Și cine n-ar vrea să vadă
Un program bun de brigadă
Uite la Galicea Mare
Vreau să știe fiecare,
Mergă treaba ca-a povești.

Ce e drept și la Liești
Mergă treaba ca pe strase.
Dau mereu programe bune,
Dar clad țaci ce și Tindală
Un program de minulață,
Te țrezești cu sala goală.
Oare nu ai ce cînta?
Ia privești dumnețo,
Văd pe plăturile toate
Doar gospodării bogate,
Văd meșeu țime mai mari
Și se-ntrec care de cari,
Iară-o vacă — două — șapte
Iară-o ție și cu lapte
Că la Godloa, unde-a flor,
Dar și vaci de țac țuroi,
La Topalu-n baltă, iar
Văd ori țone la hectar
De porumb... Păi ce să țac?
Pot să țac? Nu pot să țac.
Mai văd vița c-o să ție
Numai nobilă bădie,
Dar vă dau un șic discret
Să beți vinul mai țacel!
S-aiba țimp să se-nvechească
Și calitatea să ț crească.
Clad bel mull ții că-ț prăpăd
Și de-aici te vad — te vad!!!
Nu țic astăzi să au-nchial
Un pahar, două de vin...
Însă nu din orțicare
Ți, să țaci o sărbătoare
Și să-ț mai țragi opt pahare,
Că să nu mă mai țăpăd
Și să țrig te vad — te vad!
Că să-ț țac mîndră utare
La Multi Ani și bună stare!

